

Mala umjesto Velike Mojstrovke, via normale umjesto grape.

15/16.12.2012

Evo da se i mi javimo. Nakon razgovora sa sudionicima (Diana,Sanda, Josip), izvještaj će ipak biti sažet. Neće ovo biti neki pjesnički opis našeg izleta, nego eto uglavnom činjenice. Prošli vikend bili smo na Maloj Mojstrovki, 2332 metra visokom vrhu u Julijskim Alpama. Krenuli smo u subotu prije podne iz tmurnog Zagreba prema kišnoj Ljubljani. Po dolasku u Ljubljanu obavili smo što smo planirali i zaputili se prema centru. Prošetali smo nekima od mnogobrojnih Ljubljanskih mostova i odmorili u jednom od pub-ova. Put iz Ljubljane vodi nas dalje prema Kranjskoj Gori. Naravno nezaobilazna stanica na tom putu je benzinska postaja prije izlaza za Jesenice. Tamo već po običaju stanemo jer eto to tako mora biti bez obzira na sve. Vozimo se prema Kranjskoj Gori, napokon se uz cestu pojavljuje snijeg. Kiša koja nas prati od Ljubljane, kako se približavamo Kranjskoj Gori polako prestaje. Po dolasku u Kranjsku goru krećemo prema Vršiču, točnije prema Mihovom domu. Mihov dom smješten je na 1085 metara i jedini je od „Vršičkih“ domova koji je otvoren. Meni osobno i najdraži jer se još uvijek odupire megalomaniji. Uz put primjećujemo i obavijest da je Vršička cesta zatvorena. Nije nam drago jer to znači da nas sutra čeka dodatnih 1,5h dosadnog hoda po cesti. Nailazimo i na snijeg i led na cesti, zajedničkim snagama montiramo lance po prvi puta u životu (Diana drži lampu, Sanda čita upute, Josip i ja montiramo lance). Uz lance na kotačima nekako se probijamo po naslagama snijega i leda. U dom stižemo oko 18,00 sati i ne preostaje nam ništa doli dobre zabave u ugodnom društvu prije polaska na spavanje. U dobrom društvu i vrijeme brzo prolazi, odlazimo na spavanje, u 05,00 je buđenje. Ustajemo po dogovoru i spremamo se za uspon. Prvotni plan bio je popeti se na Malu Mojstrovku kroz Župančičevu grapu pa preko grebena na Veliku Mojstrovku. Sukladno planu ponijeli smo i užad i ostalu potrebnu opremu. Hodamo od doma prema Vršiču, cesti kao da nema kraja. Pred samim Vršičem otvara se pogled na Malu Mojstrovku i primjećujem da u grapi nema ni približno dovoljno snijega za uspon. Odlučujemo se na normalan put prema Maloj Mojstrovki još uvijek uvjereni da ćemo se popeti i na Veliku Mojstrovku. Odvajamo se od ceste i odmah problemi, propadamo u snijeg do pojasa. Tamo gdje ga treba biti tamo ga nema a ovdje gdje ga ne treba biti ima ga i previše. Napredujemo jako sporo , propadanju nema kraja. Nekako smo se izvukli na greben uz veliki gubitak vremena. U tom trenutku uvjeravam samog sebe da je na grebenu manje snijega i da će to biti ok, ali obuzima me pomisao da na vrh nećemo stići. Malo se koncentriram i samog sebe uvjerim u suprotno. Nakon Ponci još jedan uspon bez vrha, nebi to bilo u redu. Po grebenu napredujemo vrlo dobro iako jedini ja sa svojih 80-tak kila i dalje na dijelovima propadam ali sve u svemu dobro napredujemo što je bitno. Na vrhu smo oko 13,30h (krenuli smo iz doma u 6,30h).Ispod nas oblaci a oko nas predivni u bijelo zavijeni vrhovi Julijskih Alpi. Prekrasan sunčani dan, pogled puca sve do Austrije i Grossglocknera. Taj pogled, to je teško opisat, tako da neću ni pokušavati. Vrijeme je za silazak. Od Velike Mojstrovke smo odustali, to je bila jedina razborita odluka. Unatoč tome nismo razočarani, zadovoljni smo. Spuštamo se u Mihov dom, vrijeme je za malo odmora uz pokoje kuhano vinčeko. Nevoljko krećemo prema Zagrebu. Opet stajanje na Petrolu kod Jesenica i lagani povratak prema novom radnom tjednu.

Ipak nisam uspio sažeti to koliko sam mislio, opet me prevarilo.....

Tekst; Antonijo Toni Begić

Fotografija; Diana Petričević

